

Η νέα μούγλα και οι παλιές Κασσιανές...

Του **Κώστα Στούπα**

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως για την ηθική, πολιτική και οικονομική χρεοκοπία της Ελλάδας τη μερίδα του λέοντος της ευθύνης φέρει το πολιτικό προσωπικό που κυβέρνησε τη χώρα στη μεταπολίτευση.

Κώστας Στούπας

Σημαντική ευθύνη φέρνουμε και εμείς οι δημοσιογράφοι ως παρακοιμώμενοι της εκάστοτε εξουσίας, αλλά και η κοινωνία η ίδια, η οποία για δεκαετίες έστελνε στο σπίτι του όποιον τολμούσε να της πει την αλήθεια...

Είναι ευθύνη της ηγεσίας όμως να εξηγήσει και να πείσει...

Ακόμη και στον πάτο του πηγαδιού μετά το 2010, το παρακράτος των πελατών και συνδικαλιστών του δημοσίου που κυβερνά τη χώρα κατά τη μεταπολίτευση, επέλεξε την πολιτική μετάσταση του βαθέος ΠΑΣΟΚ προκειμένου να παρατείνει για μερικά χρόνια ένα μοντέλο που ταΐζει την "περήφανη" γενιά του Πολυτεχνείου με τις "σάρκες" των παιδιών της...

Τι άλλο είναι το ασφαλιστικό των συντάξεων 1.000 και 2.000 ευρώ κάτω από τα 60 έτη ακόμη και σήμερα και μισθοί 380 ευρώ για τους 20άρηδες με πτυχία;

Στην αρχή αυτής της κρίσης ήταν φανερό πως η πολιτική τάξη που ευθυνόταν για τη χρεοκοπία θα ανατρεπόταν άρδην και θα αντικαθίστατο από νέα πρόσωπα με νέες ιδέες.

Τα νέα πρόσωπα που ανέδειξε η χρεοκοπία του 2010 ήταν οι κ. Τσίπρας, Θεοδωράκης, Λεβέντης, Τζήμερος, Μιχαλολιάκος κλπ.

Ισχυρότερος όλων αποδείχτηκε ο κ. Τσίπρας που μέσα σε λίγα χρόνια εκτοξεύθηκε από το 4% στο 36%. Ο κ. Τσίπρας όμως με το που ανέλαβε την εξουσία αποδείχτηκε πιο παλιός από το παλιό,

καθώς ο ΣΥΡΙΖΑ εξέφρασε τις πλέον βαθιές εκφάνσεις του πελατειακού κράτους και του παρασιτισμού της μεταπολίτευσης.

Αν όσοι κυβέρνησαν στη μεταπολίτευση είχαν θετικές και αρνητικές πλευρές στον κ. Τσίπρα δύσκολα μπορείς να εντοπίσεις θετικές και προοδευτικές πλευρές. Πόνταρε στο διχασμό της κοινωνίας και αντί για κράτος δικαίου και αξιοκρατίας επί διακυβερνήσεώς του οργίασαν και οργιάζουν οι διορισμοί συγγενών, αφισοκολλητών, επιβράβευση του παρασιτισμού και της αβελτηρίας...

Η διαπλοκή αντί να καταπολεμηθεί με όρους διαφάνειας και ανοίγματος του ανταγωνισμού, απλά υποκαθίσταται. Οι διαπλεκόμενοι των προηγούμενων αντικαθίστανται με τους διαπλεκόμενους των τωρινών, συνήθως με χειρότερους όρους για το δημόσιο συμφέρον και κυνικότερα επιχειρήματα αιτιολόγησης.

Κοινή είναι η διαπίστωση πως οι βαρόνοι της διαπλοκής αντικαθίστανται από τους μαφιόζους της νέας διαπλοκής. Η Ελλάδα του κ. Τσίπρα γύρισε πολλά χρόνια πίσω.

Η χώρα αντί να αναδυθεί από το βούρκο, βυθίζεται με ταχύτερο ρυθμό...

Τα νέα πολιτικά πρόσωπα που ανέδειξε η κρίση χρεοκοπίας είτε δεν κατάφεραν να πείσουν είτε όπως ο κ. Τσίπρας αποδείχτηκαν χειρότερα από τα παλιά. Η ιστορία αυτή μας κατέδειξε πως δεν χρειαζόμαστε απλά νέα πρόσωπα αλλά καινούργιες προσεγγίσεις, πρακτικές και ιδέες.

Επίσης την περίοδο της κρίσης παρατηρούμε τη μεταμόρφωση κάποιων από τους παλιούς πολιτικούς που σίγουρα έχουν ευθύνη για την κατάσταση της χώρας, αλλά έστω και αργά αρνούνται να συνεχίσουν να χαιδεύουν αυτιά και αρχίζουν να λένε τα πράγματα με το όνομά τους και έξω από τα δόντια. Το ίδιο συμβαίνει και με ολόκληρες κατηγορίες πολιτών.

Σαν τις εν πολλές αμαρτίες "περιπεσούσες" όταν αντελήφθησαν που μπορεί να οδηγήσει η κατάσταση μετατράπηκαν σε "μυροφόρες".

Κανένας δεν είναι σε θέση να γνωρίζει ποιος ή ποιοι πολιτικοί θα κληθούν να βγάλουν τη χώρα από το βούρκο και ποιο τίμημα θα έχει πληρώσει αυτή μέχρι τότε...

Μην θεωρείτε τίποτα δεδομένο, η κοινή γνώμη είναι ευμετάβλητη. Σε συνθήκες πίεσης και πανικού (μηδενισμού του κοντέρ) θα προσπαθήσει να αρπαχτεί από αυτόν που θα την έχει πείσει πως αντιλαμβάνεται πως έχουν τα πράγματα και τι πρέπει να γίνει...

Καθώς επενδύσεις δεν γίνονται στη χώρα (ο δείκτης καθαρών επενδύσεων παραμένει αρνητικός) είναι θέμα χρόνου η οικονομία να εξοκείλει πάλι σε κάποια "ξέρα" όπως το 2010 και να προκύψει νέα κρίση με νέες αναταράξεις στο πολιτικό σκηνικό.

Η ιστορία της Κασσιανής, το τροπάριο της οποίας ψάλλεται σήμερα, αποτελεί τον ορισμό της μεταστροφής όσων έκαναν λάθη αλλά μεταμελούν.

Καθώς κανείς δε γεννιέται με την εμπειρία και ο χρόνος πιέζει μην αποκλείετε λοιπόν η ανανέωση να προκύψει από κάποιον παλιό που θα επιστρέψει ως αναγεννημένος όπως επέστρεψε ο Καραμανλής από το Παρίσι...

Το τροπάριο της Κασσιανής...

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις Κύριε, ἡ γυναῖκα που ἔπεσε σε πολλές
περιπεσοῦσα γυνή, αμαρτίες,

τὴν σὴν αἰσθομένη θεότητα, μυροφόρου σαν ἐνοιωσε τη θεότητά σου, γίνηκε
ἀναλαβοῦσα τάξιν, μυροφόρα

ὀδυρομένη, μύρα σοι, πρὸ τοῦ και σε ἄλειψε με μυρουδικά πριν ἀπὸ
ἐνταφιασμοῦ κομίζει. τον ἐνταφιασμό σου

Οἶμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, κι ἔλεγε οδυρόμενη: Αλλοῖμονο σε
οἷστρος ἀκολασίας, μένα, γιατί μέσα μου εἶναι νύχτα
κατασκότεινη

ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρως τῆς και δίχως φεγγάρι, ἡ μανία της
ἀμαρτίας. ασωτείας κι ο ἔρωτας της αμαρτίας.

Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρύων, Δέξου ἀπὸ μένα τις πηγές των δακρύων,

ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ εσύ που μεταλλάζεις με τα σύννεφα το
ὔδωρ· νερό της θάλασσας.

κάμφθητί μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς Λύγισε στ' αναστενάγματα της καρδιάς
καρδίας, μου,

ὁ κλίνας τοὺς οὐρανοὺς τῇ ἀφάτῳ σου εσύ που ἐγείρες τον ουρανὸ και
κενώσει. κατέβηκες στη γης.

Καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου Θα καταφιλήσω τα ἀχραντα ποδάρια
πόδας, σου,

ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν τοῖς τῆς και θα τα σφουγγίσω πάλι με τα
κεφαλῆς μου βοστρύχοις· πλοκάμια της κεφαλῆς μου·

ὣν ἐν τῷ παραδείσῳ Εὐὰ τὸ δειλινόν, αὐτὰ τα ποδάρια, που σαν η Εὐὰ κατά
το δειλινό,

κρότον τοῖς ὡσὶν ἤχηθεῖσα, τῷ φόβῳ τ' ἄκουσε να περπατάνε, ἀπὸ το φόβο
ἐκρύβη. της κρύφτηκε.

Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων Των αμαρτιῶν μου τα πλήθη και των
σου ἀβύσσους κριμάτων σου την ἀβυσσο,

τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου; ποιος μπορεί να τα ἐξιχνιάση,
ψυχοσώστη Σωτήρα μου;

Μὴ με τὴν σὴν δούλην παρίδης, ὁ Μην καταφρονέσης τη δούλη σου, ἐσύ
ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος. που ἔχεις τ' ἀμέτρητο ἔλεος

(Μεταγραφή: Φώτης Κόντογλου)

—

03.04.2018

Πηγή: www.capital.gr/